

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoP/77/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814219777
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814219777.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľky D. A., bytom G., Z. XXX/XX proti odporcovi A. A., bytom G., Z. XXX/XX, prechodne bytom G., Z. XXX/XX o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov na čas po rozvode k maloletému J. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpený opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. augusta 2015, č.k. 11P/64/2014-54 jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa manželstvo účastníkov rozviedol. A. J. na čas po rozvode zveril do osobnej starostlivosti navrhovateľky. Odporcu zaviazal platiť výživné na maloletého po 50 eur mesačne s účinnosťou po právoplatnosti rozvodu manželstva vždy do 15 dňa v tom, v ktorom mesiaci vopred k rukám navrhovateľky a vyslovil, že účastníci konania nemajú právo na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 18, § 23 ods. 1, 2, 3, § 24 ods. 1 Zákona o rodine. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že manželstvo účastníkov neplní svoj spoločenský účel, na ktorý bolo vytvorené a nie je tu ani perspektíva obnovenia manželského spoluzitia. Odporca nezmenil svoje správanie, nezamestnal sa, nemal pravidelný príjem, rodinu dostatočne finančne nezabezpečil. Navrhovateľka sa snažila zabezpečiť zo svojho mesačného príjmu rodinu, aj za pomoci svojich rodičov, aj pomoci rodičov odporcu. Po skončení pracovného pomeru u odporcu tento zostal pasívny, nezaevidoval sa na úrade práce, nepožiadal o dávku a nehľadal si prácu, zostal apatický a prestal mať záujem o okolie a rodinu. Hoci vzťah odporcu k synovi je dobrý a rovnako syn má rád odporcu, tento neurobil nič pre zachovanie manželstva. Odporca v priebehu konania prezentoval názor, že sa nechce rozviezť, ale nič preto neurobil, aby manželstvo zachoval, pre nečinnosť odporcu navrhovateľka zotrvala na svojom pôvodnom návrhu, pričom v júli 2015 sa účastníci dohodli, že spoločný byt predajú. Navrhovateľka býva v nájomnom byte a odporca pravdepodobne u svojej rodiny. Vzhľadom na jeho pasívne správanie sa, odmietavý postoj zúčastniť sa pohovoru, sa situácia v rodine nezmenila, a preto súd nevidel nádej, že by sa spoluzitie obnovilo, hoci k sebe prechovávali citový vzťah. Manželstvo nemá perspektívu aj z dôvodu, že účastníci konania predali byt a každý si zabezpečil svoje bývanie. Odporca navštevuje syna, ku ktorému má dobrý vzťah, a preto aj v budúcnosti bude potrebné, aby sa tento vzťah zachoval. Príčinu rozvratu manželstva súd videl práve v správaní sa odporcu, ktorý nemal záujem finančne a finančne nedokázal rodinu zabezpečiť a správal sa apaticky vo vzťahu k zachovaniu manželstva. V ďalšej časti súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil s prihliadnutím na ust. § 62 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine, kedy pri výške výživného v zmysle návrhu súd vychádzal zo zárobku odporcu, ktorý dosahoval počas trvania pracovného pomeru, a tento predstavoval sumu 427,36 eur. Pokiaľ by zotrval v pôvodnom

zamestnaní mal by takýto príjem aj doposiaľ, avšak jeho zavinením s ním zamestnávateľ rozviazal pracovný pomer. Vzhľadom na vek maloletého a situáciou odporcu dospel súd k záveru, že v jeho schopnostiach a možnostiach platiť výživné na maloletého po 50 eur. Vzhľadom na dobrú starostlivosť navrhovateľky o maloletého súd rozhodol tak, že zveril maloletého do jej starostlivosti a o trovách konania rozhodol podľa § 144 veta prvá O.s.p..

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie odporca z dôvodu, že podľa jeho názoru manželstvo s navrhovateľkou stále plnilo svoju funkciu a on nikdy nemal ani nemá záujem na tom, aby sa rozpadlo. Z manželstva pochádza maloleté dieťa, o ktorého sa spoločne starajú, obaja majú k nemu dobrý vzťah. Dieťa má rád, a aj keď teraz nebývajú v spoločnej domácnosti, stále sa s ním stretáva a venuje sa mu. V minulosti medzi ním a navrhovateľkou dochádzalo k hádkam kvôli financiám s tým, že udržiavajú s manželkou vzájomný kontakt, navštevujú sa, stretávajú sa a pomáhajú si. Vyslovil vôľu, aby syn vyrastal v úplnej rodine a mal pocit bezpečia a istoty. Žiadal, aby odvolací súd návrh navrhovateľky znova prejednal a zamietol návrh na rozvod ich manželstva.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril opatrovník maloletého J., ktorý uviedol, že súd mal za preukázané, že manželstvo rodičov si neplní svoje funkcie a rodičia v nezáujme dieťaťa ani spolu nekomunikujú. Opatrovník sprostredkoval rodičom v priebehu konania o rozvod manželstva a úpravu práva a povinností k maloletému synovi psychologickú pomoc v referáte poradensko-psychologických služieb. Rodičia o poskytnutie psychologickej pomoci neprejavili záujem. Otec maloletého nepracuje, podieľa sa len minimálne na zabezpečenie potrieb maloletého syna z finančných prostriedkov, ktoré získal z predaja ich spoločného bytu. Osobnú starostlivosť o dieťa zabezpečuje matka. Otec subjektívne uvádza, že sa rozviezť nechce a má záujem o spolužitie, avšak objektívne po dobu takmer jedného roka od podania návrhu na rozvod nedokázal zmeniť svoje správanie tak, aby s manželkou vytvoril maloletému synovi rodinné prostredie, v ktorom by maloletý mal pocit bezpečia a istoty. Je preto v záujme dieťaťa, aby žilo a vyrastalo v kľudnom rodinnom prostredí, ktoré mu rodičia počas manželského spolužitia nedokázali zabezpečiť.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila navrhovateľka, ktorá uviedla, že na svojom návrhu trvá, doposiaľ sa nič nezmenilo, odporca stále nepracuje, nemá stáli príjem a hádky medzi nimi stále trvajú, pričom svedkom týchto hádok je aj ich maloletý syn. S odporcom nežijú v spoločnej domácnosti s tým, že spoločný byt predali 29.07.2015 a doposiaľ s dieťaťom býva v prenajatom byte. Vzťahy medzi ňou a odporcom sú hlboko a trvale rozvrátené, a preto uviedla, že súhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p..

Podľa § 18 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine, manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach, sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si a starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

Podľa § 23 ods. 1 Zákona o rodine súd môže manželstva na návrh niektorého z manželov rozviezť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia.

Podľa § 23 ods. 2 Zákona o rodine súd zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahu medzi manželmi a pri rozhodovaní o rozvode na ňu prihliada. Súd pri rozhodovaní o rozvode vždy prihliadne na záujem maloletých detí. Podľa ods. 3 súd pri posudzovaní miery rozvratu vzťahov medzi manželmi prihliada na porušenie povinnosti manželov podľa § 18 a § 19.

Tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, v prejednávanej veci tu nie je perspektíva na obnovenie manželského spolužitia. Faktom je, že účastníci konania od júla 2015 nezdieľajú spoločnú domácnosť, nakoľko predali spoločný byt s tým, že napriek priestoru, ktorý poskytol súd prvého stupňa účastníkom konania nedošlo k obnoveniu vzťahov a spolužitia medzi nimi. V prejednávanej veci nestačí len odmietavý postoj na strane odporcu k rozvodu manželstva s prihliadnutím na tú skutočnosť, že účastníci mali možnosť zúčastniť sa pohovorov. Za týmto účelom odročil pojednávanie s tým, že manželia boli pozvaní na úrad práce s tým, že ani jeden

z manželov sa na tento termín nedostavil, nijako ich nekontaktovali, následne boli opätovne telefonicky kontaktovaní s tým, že ani na písomné pozvanie zo strany opatrovníka nereagovali. Z tohto potom vyplýva, že manželia nemajú záujem o psychologické poradenstvo a pomoc. Pasívny postoj odporcu sa prejavil i v tom smere, že napriek tomu, že nemá prácu, nie je zárobkovo činný, na súdom stanovené pojednávania nechodil, vyhýbal sa účasti na pojednávaniach, z čoho teda plynie jeho pasívny a odmietavý postoj bez snahy aktívne riešiť danú situáciu v rodine. Z obsahu spisu potom odvolací súd nezistil žiadny dôvod, ktorý by sponchybňoval správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý manželstvo účastníkov konania rozviedol. Je síce pravdou, že odporca deklaroval snahu o zachovanie manželstva, avšak navrhovateľka odmietla obnovenie spolužitia s odporcom, pričom poukázala na doterajšie správanie sa odporcu, skončenie pracovného pomeru posledného zamestnávateľa s tým, že napriek snahe súdu a poskytnutie možnosti účastníkom zúčastniť sa psychologického pomeru k náprave pomerov a vzťahov medzi účastníkmi konania v konečnom dôsledku nedošlo. Za tohto stavu potom dospel odvolací súd k záveru, že rozpad manželstva účastníkov je trvalý, ich osobné vzťahy sú vážne rozvrátené a natrvalo narušené, a preto v konečnom dôsledku dospel k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť, pričom vo zvyšku v náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje, tzn. v časti týkajúcej sa zverenia maloletého do výchovy, opatery navrhovateľky, ako aj v časti stanovenia vyživovacej povinnosti zo strany odporcu. Napriek rozvodu manželstva účastníkov táto skutočnosť nič nemení na tom, že ich spoločným dieťaťom je maloletý J., ku ktorému majú obaja naďalej všetky rodičovské práva a povinnosti s tým, že je na oboch rodičoch, aby aj naďalej rozvíjali svoj vzájomný vzťah k maloletému dieťaťu tak, aby toto nepocítilo rozvod svojich rodičov ako traumu.

Odvolací súd sa rovnako stotožnil s konštatovaním súdu prvého stupňa ohľadom stanovenia vyživovacej povinnosti zo strany odporcu na maloletého, a preto aj v tejto časti bol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdený.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 144 O.s.p., kedy účastníci nemajú právo na náhradu trov konania o rozvod a za týchto okolností potom o trovách odvolacieho konania súd rozhodol tak, že účastníci právo na náhradu trov konania o rozvod nemajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.